

RESUM (valencià)

LA CREACIÓ PLÀSTICA AUTOBIOGRÀFICA CONTRA ELS MODELS IDEALITZATS DE L'INDIVIDU

Tesi presentada per: Raquel Velasco Sebastián.

Dirigida per: Gema Hoyas Frontera i Elena Edith Monleón Pradas.

L'objectiu principal d'aquesta recerca ha estat dotar al gènere de la creació plàstica autobiogràfica de la transcendència i combativitat que ens semblava portar, contextualitzant-la i vinculant-la a l'evolució de la cultura i el pensament filosòfic occidental i a les recerques teòriques sobre qüestions fonamentals i contemporànies de la nostra societat.

Aquesta recerca situa a la creació plàstica autobiogràfica d'artistes com Louise Bourgeois, Tracy Emin, Wolfgang Tillmans, Josef Beuys o Sophie Calle entre uns altres, en l'extrem oposat de la difusió de models idealitzats de l'ésser humà. Per a això expliquem com les arrels de la creació de models ideals del i per a l'ésser humà, se situa en l'idealisme platònic de la cultura clàssica que ha perviscut amb força fins als nostres dies com un pensament estructural de la nostra cultura occidental.

El seu llegat és la imposició d'un model ideal a l'ésser humà, atès que es considera a aquest imperfecte i poc o gens interessant si no és pel seu projecte de perfeccionament moral, físic o intel·lectual, reflectint-se en la influència en ocasions devastadora dels models publicitaris i mediàtics sobre la sexualitat, la identitat ètnica i les relacions interpersonals.

No podem entendre la creació autobiogràfica com s'entén en l'actualitat sense comprendre que ha estat essencial un canvi històric progressiu en la concepció de l'individu, que s'ha anat separant a poc a poc de la consecució d'ideals, per anar concedint més importància a la personalitat i al desenvolupament de les potencialitats i particularitats de l'ésser humà.

Hem presentat tres teòrics fonamentals de la història del pensament occidental, per plantejar l'origen filosòfic de la ruptura amb l'idealisme i l'inici d'una conformació global i real de l'individu, amb la seva part més inconscient i animal reflectida en les seves pulsions. Les seves tesis contesten la idea platònica i religiosa que el model ideal existeix per si, com una materialització de l'intangible diví, denunciant que és l'ésser humà qui ho crea amb una intenció i des d'un grup de poder.

La ruptura d'aquests teòrics amb l'idealisme platònic obre una via alternativa que es reflecteix en un canvi essencial en la creació autobiogràfica, de la seva validació únicament com a reflex d'una vida il·lustre i exemplar, cap a un lloc marcat pel propi individu, allunyant-se de les visions homogeneïzants i estigmatitzants tant individuals com a col·lectives.

La pregunta clau que des d'aquestes tesis filosòfiques que plantejem s'ha fet contra l'idealisme, ha estat "qui maneja el públic i amb quin interès?", la qual cosa connecta amb el plantejament conclusiu de la tesi: l'important en aquest tipus de creació no és tant qui crea o si les seves dades són veraces, sinó des d'on i amb quina intenció, atès que tots els artistes autobiogràfics que hem plantejat han contribuït mitjançant les seves obres a deconstruir els prejudicis que requeien sobre els col·lectius perifèrics als quals pertanyen, ja sigui pel seu gènere, la seva etnicitat o la seva sexualitat.

PARAULES CLAU: feminisme, art i vida, filosofies de la sospita, art autobiogràfic, moviments perifèrics.